

Arrest

nr. 240 072 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANHEMMENS
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI loco advocaat S. VANHEMMENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 februari 1998.

Op 14 augustus 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 oktober 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. N. N., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Kelagi dat gelegen is in het Dushi-district van de provincie Baghlan. U bent alleenstaand en woont samen met uw moeder. U bent een soennitisch moslim en bezit de Pashtun etnie. U bent ongeschoold en ongeletterd maar bent wel naar een koranschool gegaan. U woonde sedert uw geboorte in Kelagi, een dorp met een grote talibanaanwezigheid. Hoewel u niet naar school ging, bezocht u gedurende de laatste drie jaar voor uw vertrek wel een koranschool. Het merendeel van de tijd verliep dit zonder problemen. Echter, tijdens de laatste twee maanden van uw verblijf daar begonnen uw moeilijkheden. Op dit moment begon de taliban de koranschool te bezoeken. De taliban predikte over het voeren van jihad. Er werd verteld dat het de plicht was van koranstudenten om te strijden tegen de Amerikanen, ter verdediging van jullie land. Zo zijn de taliban vijf of zes keer langsgesproken tijdens de nacht. De mullahs en de leraars van de koranschool gingen hier niet tegen in. Immers, ze waren ook geaffilieerd met de taliban. Bij thuiskomst meldde u dit meteen aan uw moeder, die verontrust reageerde. Sinds u de enige overgebleven zoon was en ze niet wilde dat u meeging met de taliban, diende u onmiddellijk te stoppen met naar de koranschool te gaan. Hierna verbleef u enkel dicht bij huis, waar u wat werk deed in de tuin. Ongeveer 25 dagen later, terwijl u nachtelijk tuinwerk aan het verrichten was, kwam de taliban. Na het zien van uw zaklamp werd u meteen aangesproken en een van de mannen herkent u als de jongen die de koranschool had verlaten. Ze zeiden dat u de school niet had moeten verlaten, waarop ze u meenamen op de moto. Hierna werd u geblinddoekt met de auto naar een taliban kamp gebracht waar een taliban commandant u opwachtte. U werd geslagen en er werd u verteld om mee te doen met de jihad. In dit kamp verbleef u zeven dagen, met nog 25 à 30 anderen. U kreeg verschillende opleidingen met vuurwapens en handgranaten. Op een nacht werd u verteld dat het tijd was om het gevecht aan te gaan. Jullie werden er heengebracht met moto's. Overheidstroepen lagen echter in een hinderlaag op jullie te wachten. Er volgde een verwarrende strijd waarin u wist te ontsnappen via de omliggende tuinen. U belandde nabij een moskee in een onbekend dorp. Toen de ochtend aanbrak kon u iemand aanspreken die u naar huis bracht. Bij aankomst ging u meteen naar uw moeder, u vertelde haar alles. Meteen besloot uw moeder dat het niet meer veilig voor u was. Ze regelde diezelfde nacht uw vlucht naar Europa. U vertrok via Nimruz uit Afghanistan, waarna u langs Iran ging en dan naar Turkije. Vandaaruit ging u naar Italië met de boot, dan Frankrijk en dan bent u uiteindelijk in België beland.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer. Op 22 oktober 2019 maakt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een briefomslag over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u de status van subsidiaire bescherming niet toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 28 augustus 2018, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst 16 jaar zou geweest zijn en heden 17 jaar zou zijn zoals u verklaart (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw gedwongen rekrutering door de taliban. U stelt dat u voor het eerst over de jihad te horen kreeg wanneer de taliban naar uw madrassa kwam (CGVS p. 11,13). Dat dit pas gebeurde nadat u al 2 jaar en tien maanden daar studeerde, is opmerkelijk temeer u verklaart dat de mauwlawi's van de madrassa geaffilieerd zijn met de taliban (CGVS p. 11). Ook dat de taliban maar vijf of zes keer spraken over de jihad is eigenaardig, zeker gezien uw stelling dat de leraars van de madrassa zelf geaffilieerd zijn met de taliban zoals hierboven aangehaald (CGVS p.11). Immers, uit objectieve informatie blijkt dat de taliban-indoctrinatie in madrassa's een bijzonder uitgebreid propaganda-apparaat behelst, waar vaak jaren wordt over gedaan (EASO - Afghanistan Recruitment by armed groups, 2016; Landinfo Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban, 2017; HRW - Afghanistan: Taliban Child Soldier Recruitment Surges, 2016). Dat u gedurende drie jaar vrijwel niets verneemt over de jihad tot kort voor uw vertrek de taliban plotstijdens enkele sporadische bezoeken uw madrassa bezoekt, is in het licht van deze informatie dan ook weinig geloofwaardig. Deze methode van indoctrinatie strookt hoegenaamd niet met de gekende modus operandi van de taliban en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zijn de eigenlijke gedragingen van de taliban zoals u omschrijft uiterst bevreemdend te noemen. U stelt dat de taliban enkel tijdens de nacht naar de madrassa kwamen, ze wilden immers niet herkend worden (CGVS p.12). Tegelijkertijd stelt u echter dat de helft van uw dorpsgenoten bij de taliban zit en dat de rest van uw dorpsgenoten doodsbang is van de taliban (CGVS p. 11,14). Dit maakt het weinig geloofwaardig dat de taliban nog zou genoodzaakt zijn zich enkel tijdens de nacht te verplaatsen. Helemaal onvoorstelbaar is dat ze, zoals u verklaart, hun gezichten zouden bedekken in de madrassa (CGVS p. 15). Per slot van rekening is het gevaar voor herkenning binnenin een madrassa onder controle van de taliban onbestaande. Deze uiterst bevreemdende, onlogische gedragingen van de taliban brengen de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang.

Uw verklaringen omtrent uw ontvoering en daaropvolgende rekrutering door de taliban, stellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de proef. Na het verlaten van de madrassa stelt u dat u tijdens het nachtelijk tuinieren toevallig werd herkend door de taliban en mee werd genomen naar een opleidingskamp (CGVS p. 13,15). Om welke reden de taliban u, 25 dagen nadat u stopte met uw studies aan de madrassa, plots met harde hand wilde inlijven is geheel onduidelijk. Eerst moet er worden vastgesteld dat de taliban nooit aanstalten maakten om u onder dwang te rekruteren. Er werd enkel in algemene termen gepreekt over de jihad en men zei dat u oud genoeg was om mee te vechten (CGVS p.11,13,14). Hierna mocht u dan ook simpelweg naar huis gaan (CGVS p.11,13). Dit maakt de abrupte keuze om u onmiddellijk en onder dwang in te lijven eigenaardig en bijgevolg weinig geloofwaardig. Immers, gedurende de 25 dagen dat u niet meer naar de madrassa ging, ondervond u niets van problemen ten gevolge hiervan (CGVS p.15). U werd er in die periode nooit over aangesproken en er volgden geen vergeldingacties. Dit terwijl volgens u de helft van uw dorpsgenoten bij de taliban zat en de taliban u ook gemakkelijk kon vinden (CGVS p.13,20). Dit alles doet vermoeden dat de taliban nooit enige intentie had om u onder dwang te rekruteren, zelfs niet na het verlaten van de madrassa. Tegelijkertijd stelt u echter dat men tijdens uw ontvoering u meermaals duidelijk maakte dat u niet had moeten weggaan (CGVS p. 15, 16). U stelt zelf ook dat uw uittreding een belangrijke rol speelde in de beweegredenen van de taliban (CGVS p. 20). De verklaring dat uw verlaten van de madrassa de aanzet was voor uw gedwongen rekrutering kan wegens de bovenstaande context echter niet overtuigen (CGVS p. 20). De desinteresse die de taliban toonden bij uw uittreding van de madrassa kan niet worden verzoend met de abrupte keuze om u later alsnog te ontvoeren en met geweld te rekruteren,

wat ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot uw verklaringen. Bovendien slaagt er u niet in aannemelijk te maken om welke reden de taliban iemand als u die weigerachtig stond tegenover het voeren van jihad en duidelijk er een andere ideologische visie op nahield dan de taliban, zou willen rekruteren. U haalt overigens aan dat de helft van uw dorp reeds banden had met de taliban. In deze context is het niet geloofwaardig dat de lokale taliban er op uit was om u in te lijven bij hen. Wat betreft uw eigenlijke ontvoering haalt u verschillende keren aan dat ze u toevallig herkenden als diegene die de madrassa had verlaten, waarop ze u onmiddellijk meenamen (CGVS p. 13,15,20). Hoe ze u uit 200 leerlingen hebben herkend is echter evenmin plausibel. Als verklaring hiervoor zegt u dat u kamer van de mauwlawi opkuiste, wat u een opvallend profiel zou geven (CGVS p. 15). In dit opzicht is het denkbaar dat de mauwlawi u inderdaad zou herkennen. Dit verklaart echter niet hoe de taliban die u ontvoerden, mannen die u nog nooit eerder had gezien, u herkenden als de 'jongen die niet meer naar de madrassa' ging (CGVS p.15). De taliban zijn immers maar vijf of zes keer langs geweest, wat uw herkenning toch uitzonderlijk maakt (CGVS p. 11). Het is zeer onwaarschijnlijk dat men u zou herkennen uit een massa van 200 jongens, zeker in de afwezigheid van enige persoonlijke interactie (CGVS p. 10). Bovendien stelt u zelf dat uw eigen dorpsgenoten waarschijnlijk niets hadden gemerkt van uw afwezigheid (CGVS p. 16). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat uw beweerde ontvoerders u zouden herkennen, wat uw relaas allesbehalve schraagt. Dat dit gehele gebeuren zich ook per toeval voltrok terwijl u in het midden van de nacht aan het tuinieren was, doet weinig om de twijfels hierrond weg te nemen. Zowel de reden achter uw ontvoering alsook de omstandigheden daarrond zijn onaannemelijk wat maakt dat de geloofwaardigheid verder wordt gefnuikt.

Daarbovenop ondersteunt objectieve landeninformatie waarover het CGVS beschikt, de vaststelling dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt aangaande uw rekrutering door de taliban. Immers wordt hierin gesteld dat gedwongen rekrutering een zeldzaam fenomeen is (Landinfo report: "Afghanistan: Recruitment to Taliban"; Cedoca COI focus: "Afghanistan: Rekrutering bij de gewapende opposities en milities aan overheidszijde"; C. Hessels:"SRB: Afghanistan: Rekrutering door gewapende groepen"). U, als jongeman van ongeveer 16 jaar, vertoont geen speciale kenmerken die van doorslaggevend nut zouden zijn voor de taliban en hun activiteiten in de regio. Wanneer er u ook wordt gevraagd naar waarom de taliban zich specifiek op u zou richten met het oog op uw rekrutering, zegt u dat iedereen van uw leeftijd wordt gevisieerd door de taliban (CGVS p. 20). Dit verklaart echter niet waarom ze de extra moeite nemen om u onder dwang te rekruteren, zeker in het licht van de grote taliban-aanwezigheid die u aanhaalt (CGVS p. 14). Aan manschappen blijkt er immers geen tekort te zijn. De redenering dat u vanwege het verlaten van de madrassa werd gevisieerd, is zoals eerder aangetoond compleet ongeloofwaardig (CGVS p. 20). Dit, in samenhang met de objectieve informatie hieromtrent, maakt het zeer ongeloofwaardig dat de taliban u zou viseren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder afgezwakt.

Ook zijn uw verklaringen omtrent uw gevangenschap en uw latere strijd in opdracht van de taliban, allerm minst geloofwaardig te noemen. U stelt dat u tijdens een verblijf van zeven dagen werd opgeleid in het gebruik van vuurwapens, waarna u vrijwel onmiddellijk werd ingezet als strijdkracht (CGVS p.13,17,18,19). Dat u, als vrijwel ongetrainde strijdkracht in een ongeplande aanval werd ingezet, tart de verbeelding. Uit uw weinig doorleefde toelichting blijkt dat u gedurende uw gevangenschap met verschillende wapens heeft getraind (CGVS p. 17,18). U heeft enkele kogels met een pistool afgevuurd en enkele magazijnen met een Kalasjnikov. Iemand liet u zien wat je met een granaat moest doen (CGVS p. 18). Hierbuiten at u, bad u en luisterde u naar jihadpreken (CGVS p 18). Dat u na zeven dagen bij de taliban een weinig competente strijdkracht was, hoeft niet te verbazen. Immers, u kon zelf geen Kalasjnikov afvuren zonder dat iemand u letterlijk ondersteunde aangezien de terugslag te krachtig was (CGVS p. 18). Verder weet u zelfs niet hoe je een AK moet ineenzetten, wat basiskennis is voor een strijder (CGVS p. 20). Dat de taliban u zou beschouwen als een volwaardige strijdkracht is dan weer wel verbazingwekkend. Het feit dat u dan ook meteen zou worden ingezet is allesbehalve geloofwaardig. U verklaart dat u een controlepost moest aanvallen, zonder enige vorm van planning (CGVS p. 18). Wanneer gevraagd naar wat van u werd verwacht zegt u enkel 'ze gaven me een AK en zeiden dat ik moest vechten' (CGVS p. 18). U zegt echter dat u in een hinderlaag liep van het leger en in de daaropvolgende verwarring kon vluchten (CGVS p. 19). Van deze uitzonderlijke gebeurtenissen, kan u echter zeer weinig vertellen en het komt ook als allesbehalve doorleefd over. Buiten de algemene omstandigheden van het gevecht weet u niets erover te vertellen (CGVS p. 18,19). Verder is het geheel van uw verklaringen hieromtrent niet realistisch wegens de objectieve informatie die voorhanden is. Gezien de verregaande professionalisering en omvang van de taliban is het zeer uitzonderlijke dat ze onervaren jongens inzetten. Enkel in uitzonderlijke omstandigheden en bij grootschalig offensieven is hier sprake van (bv. Val van Kunduz; Landinfo Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban, 2017). Het is aldus zeer onwaarschijnlijk dat men u zou inzetten als strijdkracht, laat staan dat de taliban dat op

zulks ongecoördineerde wijze zou doen. Dit ingedachte, samen met uw weinig doorleefde verklaringen, maken het relaas van uw gevangenschap en strijd compleet ongeloofwaardig.

Terzijde haalt u nog aan dat u zal worden vermoord door de taliban vanwege uw verblijf in Europa (CGVS p. 23). U zal immers worden bestempeld als ongelovige (CGVS p. 23). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige zou gepercipieerd en geïsoleerd worden. Deze louter blote bewering, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, is in dezen niet dienstig. U bent overigens nog steeds een moslim, zo zegt u zelf (CGVS p. 5). Er kan geenszins worden aangenomen dat uw verblijf in België het u onmogelijk zou maken om u in uw land van herkomst zich opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas omtrent de gedwongen rekrutering, dient besloten te worden de asielmotieven die u inroept allerm minst weten te overtuigen. Hierdoor kan de status van vluchtelingen niet aan u worden verleend.

De documenten die u na uw persoonlijk onderhoud nog overmaakte aan het CGVS, met name uw taskara en deze van uw vader alsook een briefomslag (zie administratief dossier, groene map), doen geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Deze documenten vormen slechts een indicatie van uw herkomst en identiteit; dewelke niet in vraag gesteld worden door het CGVS.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Het antwoord hierop afwijzend zijn. U haalt behalve uw asielaanvraag waaraan geen geloof aan kan worden gehecht, geen concrete elementen aan die wijzen op een geïndividualiseerde vrees die een bedreiging vormen voor uw leven of persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/4, §2, b) en c) en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet)

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat zij zich buiten het grondgebied van Afghanistan bevindt. De verzoekende partij stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren doordat er een poging is geweest om haar te rekruteren bij de taliban. Zij is zelfs ontvoerd geweest en heeft reeds trainingen moeten volgen. Ze stelt dat het ontegensprekelijk leden van de taliban waren. De verzoekende partij stelt dat zij hierdoor geen andere keuze had dan haar herkomstland te verlaten. Ze vervolgt dat de autoriteiten in Afghanistan, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen. De combinatie van deze factoren maakt dat zij terecht vreest voor haar fysieke integriteit. Derhalve werd artikel 1A van de Conventie van Genève van 1951 geschonden en er is wel degelijk sprake is van een ware "vervolging" door derden.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat op basis van de bestreden beslissing, de verwerende partij niet kan aantonen dat er een effectieve bescherming is voor haar wanneer zij terugkeert. De verzoekende partij stelt dat ze vreest te worden gedood of gedwongen te worden gerekruteerd bij de taliban. In dit verband wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij niet kan aantonen dat de regering haar zal beschermen. Het Hof oordeelde reeds dat zelfs een klein risico voldoende is voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat: *"Het CGVS bevestigt de herkomst van verzoeker. Dat wordt niet ontkend. Tevens wordt erkend door het CGVS dat er willekeurig geweld is. Meer nog, de aard van het gebruikte geweld, alhoewel doelgericht van aard, zorgt er ook voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.*

Toch meent het CGVS - ondanks de erkenning van het voortdurende geweld - dat er geen reëel risico bestaat dat verzoeker slachtoffer zou worden van een ernstige bedreiging in zijn leven of als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Zodat, de bestreden beslissing van 20/12/2018 het artikel 3 EVRM schendt."

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat: *"Met betrekking tot de leeftijd kan verzoeker enkel verwijzen naar zijn taskara, hetgeen zeker niet bevreemdend kan worden genoemd. Bovendien heeft het onderzoek aangetoond dat hij ongeveer 2 jaar is, terwijl hij thans verklaart 17 jaar te zijn. Gelet op de standaarddeviatie van twee jaar is dit dus mogelijk.*

Bovendien is verzoeker nooit naar school geweest en kan hij niet lezen en schrijven. Zijn intellectuele vermogens dienen aldus in rekening te worden gebracht. Hij verwijst enkel naar zijn taskara, zijn eigen geboortedocument. Dat dit document per definitie 'vals' zou kunnen zijn, aangezien afkomstig van Afghanistan, daar kan verzoeker niet het slachtoffer van worden. Het is dan ook verkeerdelijk om onmiddellijk vanuit dit perspectief te vertrekken dat verzoeker ongeloofwaardig is en aldus ook een ongeloofwaardig asiolverhaal zal vertellen.

Dat het CGVS te kort door de bocht gaat wanneer het stelt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker zou willen rekruteren en vooral op die manier. Nochtans geeft het CGVS zelf aan dat de Taliban inderdaad in die regio en ook in de madrassa geregeld komt.

Er mag ook niet vergeten worden dat verzoeker nog vrij jong was en absoluut niet geschoold is. Het besef van de jihad drong dan ook niet door op jonge leeftijd. Pas als hij ouder was in de school werd hij hierover aangesproken. Het is ook logisch dat de Taliban bij een oudere leeftijdsgroep zal verkondigen om zich aan te sluiten en om effectief te rekruteren.

Van zodra verzoeker gestopt was om naar de madrassa te gaan, wist men dit natuurlijk in de madrassa. Ook in het dorp, waarvan zelf vele aangesloten bij de Taliban, wist men ervan. Het is dan ook niet onlogisch dat de Taliban wist over wie het ging en waar hij woonde.

Dat niet alle gevallen van weglating of aanpassing ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielaanvragen in vraag wordt gesteld.

Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Ook het inzetten van verzoeker als strijdkracht is niet gelogen. Hij kon effectief niet met zulke wapens werken, maar ze moesten zulke wapens wel dragen als afschrikkingsmiddel.

Bovendien verwijst verzoeker verwijst terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van mogelijke bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs mogelijke bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011:

[...]

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees

[...]

Dat eveneens op basis van de correcte feitelijke gronden opnieuw de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus dient te worden herbekeken.

Dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Dat immers eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meerdere bestuurders, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Dat drie voorwaarden moeten vervuld zijn opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering).

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).⁷

Dat niet aan het draagkrachtsvereiste is voldaan, nu blijkt dat de beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens.

Er is wel degelijk sprake van een hoog niveau aan gewelddadige conflicten, waarvan burgers het slachtoffer worden.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is.

Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval.

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist zijn.”

2.2. De nota met opmerkingen

Verweerder merkt voorafgaandelijk op dat artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat. Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009). De toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de beslissing, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

Voorts geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hierop concludeert de verwerende partij dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt

deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij vervolgt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de Commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de verzoekende partij om internationale bescherming (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). De verwerende partij merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De verwerende partij benadrukt dat de Commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoekende partij om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). Verzoeker toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de Commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de Commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is. De verzoekende partij brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Wat betreft de verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering door de taliban, verwijst verwerende partij in hoofdzaak naar de argumentatie uiteen gezet in de bestreden beslissing. Volledigheidshalve voegt verwerende partij de COI Focus *"Afghanistan: rekrutering bij de gewapende opposities en milities aan overheidszijde"* en C. Hessels *"SRB: Afghanistan: rekrutering door gewapende groepen"* toe aan onderhavige verweernota. Uit deze informatie, evenals uit de info reeds beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering een zeldzaam fenomeen is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij, als ongeschoolde jongen, twee maanden voor haar vertrek uit Afghanistan ontvoerd werd door de taliban, gedwongen werd om een opleiding te volgen en naar een eerste gevecht te gaan in haar regio van herkomst. De verzoekende partij stelt dat ze gedurende haar eerste strijd de mogelijkheid heeft gehad om te ontsnappen, wat ze ook gedaan heeft. De verzoekende partij stelt dat ze in een moskee van een voor haar onbekend dorp beland is. Toen de ochtend aanbrak kon zij iemand aanspreken die haar naar huis gebracht heeft. Bij aankomst ging de verzoekende partij meteen naar haar moeder, aan wie ze alles verteld heeft. Meteen besloot haar moeder dat het niet meer veilig voor haar was. Ze regelde diezelfde nacht haar vlucht naar Europa.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een kopie van haar taskara, een kopie van de taskara van haar vader en een briefomslag.

De documenten die bijgebracht worden hebben betrekking op identiteitsgegevens die in casu niet betwist worden. De verzoekende partij brengt geen documenten bij die betrekking hebben op haar vluchtrelaas. De omslag toont enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling ontvangen heeft.

Bijgevolg dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotieven.

Wat haar vluchtrelaas betreft stelt de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing dat er geen geloof aan kan gehecht worden omdat:

- uit objectieve informatie blijkt dat de taliban-indoctrinatie in madrassa's een bijzonder uitgebreid propaganda-apparaat behelst, waar vaak jaren wordt over gedaan (EASO - Afghanistan Recruitment by armed groups, 2016; Landinfo Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban, 2017; HRW - Afghanistan: Taliban Child Soldier Recruitment Surges, 2016) waardoor het geenszins aannemelijk is dat de verzoekende pas na twee jaar en tien maanden voor het eerst over de 'jhid' te horen kreeg. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat de mauwlawi's van de madrassa geaffilieerd zijn met de taliban (CGVS p. 11).

- de verzoekende partij enerzijds verklaart dat de taliban enkel tijdens de nacht naar de madrassa kwamen omdat ze niet herkend wilden worden, doch anderzijds ook stelt dat de helft van de dorpsgenoten bij de taliban hoorde en de andere helft doodsbang was (gehoorverslag 1 oktober 2019, p.11 en 14-15). Hierdoor is het weinig geloofwaardig dat de taliban zich genoodzaakt voelde om zich tijdens de nacht te verplaatsen en hun gezicht te bedekken. Daarenboven was de madrassa onder controle van de taliban.
- het geheel onduidelijk is waarom de taliban de verzoekende partij gedwongen zou willen rekruteren 25 dagen nadat zij gestopt was met de madrassa. Ten eerste omdat de taliban toen de verzoekende partij voorhiel naar de madrassa te gaan, nooit geprobeerd heeft om specifiek haar te rekruteren. Ten tweede omdat uit het relaas van de verzoekende partij blijkt dat ze geen problemen ondervonden heeft toen ze gestopt was met de madrassa. Ze werd er niet over aangesproken en er volgde geen vergeldingsacties. Dit terwijl de helft van de dorpsgenoten tot de taliban behoorde en ze haar ook gemakkelijk konden vinden.
- de verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken waarom te lokale taliban specifiek haar specifiek wilden rekruteren daar ze een duidelijke desinteresse in hen en de 'jihad' vertoonde en dat ze een andere ideologische visie op nahield, terwijl de helft van het dorp reeds banden met hen had.
- uit objectieve landeninformatie blijkt dat een gedwongen rekrutering een *“zeldzaam fenomeen is (Landinfo report: “Afghanistan: Recruitment to Taliban”; Cedoca COI focus: “Afghanistan: Rekrutering bij de gewapende opposities en milities aan overheidszijde”; C. Hessels: “SRB: Afghanistan: Rekrutering door gewapende groepen”). U, als jongeman van ongeveer 16 jaar, vertoont geen speciale kenmerken die van doorslaggevend nut zouden zijn voor de taliban en hun activiteiten in de regio. Wanneer er u ook wordt gevraagd naar waarom de taliban zich specifiek op u zou richten met het oog op uw rekrutering, zegt u dat iedereen van uw leeftijd wordt gevisieerd door de taliban (CGVS p. 20). Dit verklaart echter niet waarom ze de extra moeite nemen om u onder dwang te rekruteren, zeker in het licht van de grote taliban-aanwezigheid die u aanhaalt (CGVS p. 14). Aan manschappen blijkt er immers geen tekort te zijn. De redenering dat u vanwege het verlaten van de madrassa werd gevisieerd, is zoals eerder aangetoond compleet ongeloofwaardig (CGVS p. 20). Dit, in samenhang met de objectieve informatie hieromtrent, maakt het zeer ongeloofwaardig dat de taliban u zou viseren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder afgezwakt.”*
- de verklaringen over haar gevangenschap en haar latere strijd in opdracht van de taliban, allermindst geloofwaardig te noemen zijn. Enerzijds omdat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat het geenszins mogelijk was dat de taliban de verzoekende partij na een verblijf van zeven dagen in hun midden zouden beschouwen als een volwaardige strijdkracht die ze konden inzetten om ene controlepost aan te vallen, daar ze geen Kalasjnikov zonder hulp kon afvuren aangezien de terugslag te krachtig was (CGVS p. 18) en niet weet hoe ze een AK moet ineenzetten, wat basiskennis is voor een strijder (CGVS p. 20). Daarenboven wordt terecht gesteld dat *“Gezien de verregaande professionalisering en omvang van de taliban is het zeer uitzonderlijke dat ze onervaren jongens inzetten. Enkel in uitzonderlijke omstandigheden en bij grootschalig offensieven is hier sprake van (bv. Val van Kunduz; Landinfo Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban, 2017).”*

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij weerlegt evenmin de uitgebreide landeninformatie die de verwerende partij bij de beoordeling van haar vluchtrelaas gebruikt heeft. Ze toont geenszins aan dat de verwerende partij deze informatie foutief gelezen en toegepast heeft.

Waar de verzoekende partij nog de nadruk legt op het gegeven dat ze nooit naar school geweest en niet kan lezen en schrijven, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat zij verklaringen aflegt die in strijd zijn met objectieve landenrapporten, weinig doorleefd zijn en niet plausibel zijn gelet op de specifieke context van haar dorp en madrassa zoals deze door haar beschreven wordt. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens

niet aantast en dat verzoekende partij geenszins aantoont dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die haar zijn voorgevallen te beantwoorden. Ook van een ongeletterde persoon kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de gebeurtenissen die haar zouden zijn overkomen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat vanaf het ogenblik zij gestopt was te gaan naar de madrassa, men dit natuurlijk wist. Dit gaat echter in tegen haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag 1 oktober 2019, p.16).

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zoals reeds aangegeven komt het nochtans aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van haar verklaringen, blijft de verzoekende partij daartoe echter in gebreke.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“Terzijde haalt u nog aan dat u zal worden vermoord door de taliban vanwege uw verblijf in Europa (CGVS p. 23). U zal immers worden bestempeld als ongelovige (CGVS p. 23). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat u bij terugkeer naar Afghanistan als een ongelovige zou gepercipieerd en geïsoleerd worden. Deze louter blote bewering, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, is in dezen niet dienstig. U bent overigens nog steeds een moslim, zo zegt u zelf (CGVS p. 5). Er kan geenszins worden aangenomen dat uw verblijf in België het u onmogelijk zou maken om u in uw land van herkomst zich opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende waarden en normen.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het betoog van verzoekende partij is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten.

Het geheel aan objectieve landeninformatie en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.5.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.5.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is

uit het dorp Kelagi , gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan, dient de situatie in het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Baghlan, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van juni 2019, p. 91-92).

In andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Doshi blijkt uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt en via de link kan geraadpleegd worden dat op de kaart die de ernst van het conflict in 2018 weergeeft, UNOCHA het district Pul-e-Khumri in de hoogste categorie plaatst. De districten Baghlan-e-Jadid en Burka worden in de op één na hoogste categorie geplaatst. De overige districten vallen in de lagere categorieën. Dushi is weliswaar een betwist gebied tussen de regeringstroepen en de taliban, doch hebben er in 2018 287 ontheemden en in 2019 slechts 70 ontheemden (EASO COI juni 2019, p. 89-95).

Voorts staat Baghlan bekend als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-Noordsnelweg. Dit is de enige trans-Hindoekoesj snelweg in Afghanistan en de belangrijkste doorvoerroute tussen Kabul en het noorden van het land. Om tot in Baghlan te geraken, dient de verzoekende partij de provincie Parwan te doorkruisen. Uit de landeninformatie blijkt dat Parwan een provincie is waar sprake is van willekeurig geweld op een zodanig laag niveau dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheid langs de snelweg is van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransportleidingen van oorsprong uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Uit de landeninformatie blijkt dat de taliban al controleposten op deze weg heeft aangevallen of militaire konvoeien heeft tegengehouden of gehinderd, doch er blijkt geenszins dat er sprake is dermate hoog niveau van willekeurig geweld op deze weg.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Doshi, gelegen in de provincie Baghlan wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate

van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin kunnen dergelijke elementen uit het administratief dossier afgeleid worden zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing. Dit gegeven wordt ook niet betwist door de verzoekende partij.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Doshi, gelegen in de provincie Baghlan vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Doshi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. .C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS